

nuancerede end i 1968. Arbejdsgiverne ville ikke modsætte sig en tilstrækkelig fleksibel konvention, medens arbejderne på deres side advarede mod så stor fleksibilitet, at standarden blev ineffektiv.

Komitéarbejdet gav kun anledning til få og mindre væsentlige ændringer. Arbejdet foregik i en yderst positiv og samarbejdsvenlig atmosfære. Komiteen vedtog enstemmigt sin rapport og forslagene til konvention og henstillinger, forslagene dog med visse reservationer.

Ved den endelige behandling i plenum vedtog konferencen rapporten uden afstemning. Konventionen blev vedtaget ved afstemning ved opråb med 312 stemmer for (heriblandt de 4 nordiske landes samtlige stemmeberettigede), ingen imod, medens 30 undlod at stemme. Henstillingen blev tilsvarende vedtaget med 321 stemmer for, ingen imod og 19, der undlod at stemme.

Konventionens og henstillingens tekst er i dansk oversættelse optaget i denne beretning i bilag 1, side 25-32.

Den nu vedtagne konvention kan kort karakteriseres som en moderniseret udgave af den 22 år gamle konvention nr. 81 om arbejdstilsyn i industri og handel (tiltrådt af Danmark med de tilføjelser, som udviklingen har medført, og de ændringer, som landbrugserhvervets egenart og strukturelle forskelligheder verden over har motiveret. Blandt mere væsentlige ændringer og tilføjelser kan følgende nævnes: landbrugsbedrifter og grænseområder er defineret på en sådan måde, at enhver bedrift principielt vil henhøre under enten konvention nr. 81 eller den nye konvention (art. 1). Konventionen dækker som hovedregel virksomheder med fremmed medhjælp, men artikel 5 giver det enkelte medlemsland mulighed for tillige at inddrage andre persongrupper: forpagtere, kollektivbønder og familiemedlemmer m. v. Som en nydannelse indeholder en bestemmelse i konventionens artikel 6 en mulighed for, at det enkelte medlemsland kan give landbrugsinspektørerne opgaver, der vedrører levevilkårene for arbejderne og deres familier. I artikel 8 gives der det enkelte medlemsland mulighed for at inddrage erhvervslivets repræsentanter i landbrugstilsynet, hvorved fagforeningstilsynet i visse lande tilgodeses. Artikel 18 præciserer at inspektøren i tilfælde af over-

hængende fare kan gå så vidt som til at standse arbejdet, og det pålægges i almindelighed inspektøren at gøre såvel arbejdsgiveren som arbejdernes repræsentanter opmærksom på mangler, påbud og indberetninger.

Flere af de skete ændringer og tilføjelser i den nye konvention vedrørende landbrugstilsyn kan have interesse ved en eventuel revision af den 22 år gamle konvention om arbejdstilsyn i industri og handel eller ved vurderingen af ønskeligheden af en sådan revision.

5. Revision af konventionerne nr. 24 og 25 om sygeforsikring.

(2. behandling).

Som omtalt i beretningen om arbejdskonferencen i 1968 har arbejdsorganisationen gennem en årrække beskæftiget sig med en revision af de før krigen vedtagne konventioner om socialforsikring.

I 1952 vedtog den 36. arbejdskonference i overensstemmelse med den skete sociale udvikling en konvention (nr. 102) om mål og normer for social tryghed. Formålet hermed var at skabe et internationalt instrument, der kunne tjene som vejledning, og som kunne anspore til yderligere fremskridt samt danne grundlag for en revision af de eksisterende konventioner om forskellige former for social tryghed f. eks. om sygeforsikring, alderspension o. s. v. I 1963 vedtog den 46. arbejdskonference en konvention om ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed. I 1964 vedtog den 48. arbejdskonference en konvention (nr. 121) og en henstilling (nr. 121) om ydelser i tilfælde af ulykker på arbejdspladsen samt erhvervs sygdomme. Ved konferencen i 1967 blev der til afløsning af konventionerne nr. 35-40 vedtaget en konvention (nr. 128) og en henstilling (nr. 131) om ydelser ved invaliditet og alderdom samt til efterladte.

Et yderligere led i den planlagte revision er gennemgangen af konventionerne nr. 24 og 25 fra 1927 om sygeforsikring for personer beskæftiget henholdsvis inden for handel og industri og ved arbejde i landbruget.

Arbejdskonferencen vedtog i 1968 en række konklusioner om grundlaget for en ny konvention om sygeforsikring og en dertil knyttet henstilling til afløsning af de